

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: Cholnoky Jenő
Cím: A sajtótanfolyam

Forrás: A Népi

Bp.
(Hely)

1921. 9. 27
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

07(071)

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. é. 23. sz.

A sajtótanfolyam

Írta: Cholnoky Jenő

Nem akarunk a sajtóakadémia címmel nagyozni, maradjunk csak sajtótanfolyam. Nem akarunk macskát tanítani egérfogásra, egyáltalában semmi közünk az állatvilághoz. Mi azt akarjuk, hogy csak a fiatalok, akik tehetséget és kedvet éreznek magukban az ujságíráshoz, azok megszerezhessék rövid uton azt a tudást, ami minden esetre szükséges még az ujságíráshoz is.

A B. H. álláspontja szerint azonnal csukjuk be a festőakadémiát, mert festőművészeket nem lehet nevelni, azok születnek. Nem kell senkit semmire se tanítani, mert vagy van isteni tehetsége s akkor nem kell tanulnia, vagy nincs tehetsége, akkor meg ugys hiába minden. A képzőművészeti akadémia, a zeneakadémia, a színésziskola stb. mind becsukandó, mert mesterembereket gyárt, az igazi művészeknek semmi köze a tudáshoz.

Vagy talán az ujságíráshoz nem kell tudás? Ezt a B. H. mondja, amelynek munkatársai közt igen sok magas képzettségű ujságírót ismerünk. Az ujságíráshoz szükséges tudást nem lehet egyetemeken megszerezni, csak úgy, ha valakinek nagyon sok ideje, nagyon sok pénze van s ráér négy-öt

évet iskolápadokban tölteni és sok olyant tanulni, aminek kevés köze van az ujságíráshoz. A B. H. az ujságíró nemzedék tudatlansága, tanulatlansága és neveltlensége mellett harcol, neki nem kellene olyan ujságírók, akiknek tehetségükön kívül tudásuk is van!

A B. H. nem tudja, hogy a magyar ujságírással messze elmarad a nyugati nemzetek ujságírása mögött az ujságírók tudatlansága miatt. A külföldi ujságírással szemben nem szorult rá olyan nagyon a sajtótanfolyamra, mint mi, mert ott nagyobb az általános műveltség, az ujságírók magasabb műveltség, az ujságírók tudásukra, hogy válogassanak belőle. Találkoztam már külföldi ujságírókkal, tudósítókkal: bámultam tudásukat, bámultam, hogy világismeret, tanultság, erkölcsi felfogás szempontjából mennyire felette állnak a mi ujságíróinknak. Persze silány elem ott is akad, de az ilyeneknek munkáját igazán magasnívójú szerkesztőség bírálja felül. A B. H. megfélemedezik arról, hogy a magyar ujságírók közt akadt olyan rüpek, aki azt írta egyszer valamelyik lapba, hogy «félre, folyószemű öregek!»

Ez az eskölcsi nívó, ez a tudás, ez a neveltség a B. H. ideálja? Ha a B. H. szerkesztőségének igen érdemes tagjai magas műveltségüket még egy fokkal magasabbra emelték volna, ak-

kor nem szólnának kicsinyléssel olyan törekvésről, amely keresztény, nemzeti és művelődésbeli célokat szolgál. Nem helyezkedtek volna szembe azzal a törekvésünkkel, hogy törhetetlenül nemzeti alapokon álló ujságíróinknak fegyvert, a tudás fegyverét adjuk kezébe, amivel föltétlenül győzelmet aratnak a rüpek, az arcátlanul itéletet mondó tudatlanság fölött. Mert lehet valakiben nagy zsurnalisztatehetség, de ha hiányzik hozzá a tudás, akkor csak ártalmára lehet a nemzetnevelésnek. Az ujságíró pályának valóságos lebecsülése ez, amit a B. H. mond, mert hisz elégnek tartja a tehetséget tudás nélkül, nem tartja szükségesnek, hogy a nemzeti alapon álló, keresztényesen gondolkodó ujságíró-nemzedék ama másik fölött tudásának hatalmával, túlsúlyra jusson.

Ezt igazán nem vártuk a B. H.-tól, amely mindig a leghazafiasabb, legjözanabb lapunk volt. De ezért nem lehet Magyarországon nemzeti irányú törekvéseket megvalósítani, mert mindig akadnak olyanok, akik a törekvéseket gunyos szóval illetik. Ez az a magyar kultúra, amely még nem emelkedett a kérélhetetlen sovinizmus nívójáig. De meg vagyok győződve, hogy a B. H. csak azért nem tartja jónak a sajtótanfolyamot, mert még külföldön ilyen nincs. Ha volna Németországban, akkor bizonyosan jó volna nálunk is.

nyomda 1920